

[Maisted]

bygger på en godkendelse af kemiske produkter før salg og brug, og det betyder altså en liste, der siger, hvilke stoffer der må anvendes. Selv kemiske produkter, der anvendes i dag, kan tages op til vurdering, og det kræver ikke megen fantasi at forudse, at praktisk taget alle kemiske produkter vil blive taget op til vurdering, sådan som vi har set udviklingen herhjemme.

En sådan procedure vil komme til at svare til den sagsbehandling, vi så i forbindelse med PVC-fabrikken i Skælskør, hvor man efter 2½ års hiven frem og tilbage fik forbudt produktionen af PVC, samtidig med at man havde den holdning, at vi gerne må forarbejde omkring 60.000 t PVC om året herhjemme, der giver nøjagtig den samme risiko under opvarmning som fremstilling af PVC-produkter; dér har man altså en mærkelig dobbeltholdning. Nu vil vel selv konservesfabrikken i Skælskør kunne blive nedlagt, hvis man vil følge den linje op, for dér bruger man jo konserveringsmidler og andre kemiske produkter.

§ 10, kapitel 2, siger, at enhver producent eller importør af et kemisk stof eller produkt skal skaffe sig de oplysninger om sammensætning, egenskaber og virkninger, som er nødvendige for at vurdere, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at forebygge sundheds- og miljøskader.

Det bliver jo en uløselig opgave for de stakkels mennesker, for de kan altså forhandle et kemisk produkt, som er defineret ved, at det er et grundstof eller et produkt heraf, men de aner ikke, hvad en anden vil bruge det til, og hvilke komplekse forbindelser der eventuelt kan opstå af det.

Det er desuden en lovgivning, der er enormt megen elastisk i, en bemyndigelseslov, der gør det muligt for ministeren at gøre, som han har lyst til. Jeg synes, at vi i stedet for skulle prøve at tage lidt praktisk på problemerne og starte med at få en liste over de virksomheder, der handler med kemiske produkter, og de virksomheder, der anvender kemiske produkter. Det er urimeligt, at vi skal have disse stadig tilbagevendende problemer i forbindelse med miljølovene, at nogle, som regel mindre virksomheder lukkes, medens store virksomheder som f. eks. Kemisk Værk Køge og den statskontrollerede virksomhed Junckers Savværk A/S lever

på myndighedernes velvilje, fordi de ikke kan leve op til de krav, der er stillet til dem.

Vi må holde op med den form for bemyndigelseslove og give præcise spilleregler for alle danske virksomheder, og vi må derfor opstille lister over de stoffer, virksomhederne ikke må arbejde med.

Envidere har miljøministeren i sin fremsættelsestale fremhævet stoffet kviksølv og givet en beskrivelse af kviksølvs giftighed og dets anvendelse i batterier med den tilføjelse, at det var noget, man kunne have undgået, hvis der skulle ske en forhåndsgodkendelse af dette stof. Ja, det er jo under forudsætning af, at man har haft tilstrækkeligt kendskab til kviksølvs skadelige virkninger, og dér må man nok bemærke, at kviksølv bliver brugt i lægetermometre, hvad man formentlig ikke har tænkt sig at holde op med, ligesom tandlægerne bruger det i kviksølvploMBER i menneskene og har gjort det i nogle generationer. Det ville således være et uløseligt problem, og det er et typisk eksempel på, hvor vanskeligt det er at lave positivlister. Men lad os begynde med noget praktisk og se, om vi kan bygge nogle negativlister op på dette område.

Fogh Rasmussen (V):

Med dette lovforslag er der lagt op til en reform af reglerne om giftstoffer og bekæmpelsesmidler. Forslaget er en konsekvens af den stadig hastigere teknologiske udvikling. Der var engang, hvor den teknologiske udvikling gik så langsomt og den totale mængde af kemiske produkter var så beskedne, at området var overskueligt for såvel producenter som forbrugere. I dag er det anderledes. Hvert år tilføres mellem 300 og 1.000 nye stoffer, og den totale mængde kemiske stoffer udgør vel et sted mellem 60.000 og 100.000. Korrekt anvendt kan disse stoffer være nyttige hjælpemidler i produktionen, men ved sløset anvendelse kan de volde ubodelig skade på såvel mennesker som dyr og miljø. Nogle stoffer har en umiddelbar skadevirkning, andres skadevirkning viser sig først på længere sigt.

Det siger sig selv, at såvel producenter som forbrugere kan have svært ved at overskue hele dette problemkompleks, og derfor er det fornuftigt med en lovgivning, der både yder en beskyttelse af forbrugerne af stofferne og sikrer producenterne mod fejlinvesteringer.